

Arrest

nr. 163 560 van 7 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 24 juni 2010 elk een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 6 augustus 2010 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker diende via een op 13 augustus 2010 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 november 2010 ten aanzien van verzoeker de beslissing waarbij zijn aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Verzoekers dienden op 13 januari 2011 elk een nieuwe asielaanvraag in.

1.6. De adjunct-commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 6 juni 2011 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen stelden verzoekers een beroep in bij de Raad.

1.7. Verzoekers dienden bij aangetekend schrijven van 5 juli 2011 een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 september 2011 de beslissing waarbij verzoekers' tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad.

1.9. Bij arrest nr. 69 415 van 28 oktober 2011 weigerde ook de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 22 november 2011 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.11. Verzoekers dienden via een op 11 december 2011 gedateerd schrijven een derde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.12. Bij arrest nr. 73 721 van 20 januari 2012 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 november 2010 waarbij verzoekers eerste aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.13. Bij arrest nr. 73 615 van 20 januari 2012 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 september 2011 waarbij verzoekers' tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.14. Verzoekers dienden op 26 januari 2012 elk een derde asielaanvraag in.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam 2 februari 2012 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Tegen deze beslissingen stelde verzoekers een beroep in bij de Raad.

1.16. Op 19 maart 2012 dienden verzoekers elk een vierde asielaanvraag in.

1.17. Verzoekers dienden bij aangetekend schrijven van 19 maart 2012 tevens een vierde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.18. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam 20 maart 2012 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Verzoeker stelde tegen de aan hem gerichte beslissing een beroep in bij de Raad.

1.19. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 maart 2012 een nieuwe beslissing waarbij verzoekers' tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad.

1.20. Op 28 maart 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing waarbij verzoekers' derde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing stelde verzoekster een beroep in bij de Raad.

1.21. Op 11 april 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers' vierde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen stelden verzoekers een beroep in bij de Raad.

1.22. Verzoekers dienden bij aangetekend schrijven van 21 mei 2012 een vijfde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.23. Bij arrest nr. 82 091 van 31 mei 2012 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 februari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.24. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 juli 2012 de beslissing waarbij verzoekers' vijfde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekers stelden tegen de beslissing waarbij hun vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard een beroep in bij de Raad.

1.25. Bij arresten met nrs. 85 965 en 85 966 van 21 augustus 2012 vernietigde de Raad de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2012 waarbij verzoekers' tweede en derde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk doch ongegrond worden verklaard.

1.26. Bij arrest nr. 85 967 van 21 augustus 2012 vernietigde de Raad de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 april 2012 waarbij verzoekers' vierde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

1.27. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 september 2012 een nieuwe beslissing waarbij verzoekers' tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.28. Op 20 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ook een nieuwe beslissing waarbij verzoekers' derde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.29. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 november 2012 en op 7 december 2012 de beslissingen tot intrekking van de beslissingen van 20 september 2012 waarbij verzoekers' tweede en derde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk doch ongegrond worden verklaard.

1.30. Op 3 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij verzoekers' vierde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.31. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 januari 2013 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.32. Bij arrest nr. 94 991 van 14 januari 2013 stelde de Raad de afstand van het geding vast met betrekking tot het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 september 2012 waarbij verzoekers' tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.33. Bij arrest nr. 94 992 van 14 januari 2013 stelde de Raad de afstand van het geding vast met betrekking tot het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 september 2012 waarbij verzoekers' derde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.34. Bij arrest nr. 96 476 van 31 januari 2013 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2012 waarbij verzoekers' vijfde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.35. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 april 2013 een nieuwe beslissing waarbij verzoekers' vijfde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 17 april 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 21.05.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

NAAM:

[T.Z.] [...]

[T.D.] [...]

+ kinderen

[T.L.] [...]

[T.I.] [...]

[T.A.] [...]

[T.A.] [...]

Nationaliteit: Rusland

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 03.04.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3. "

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.36. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 april 2013 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 17 april 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van [V.T. K.], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[T.Z.] [...], nationaliteit Rusland (Federatie van)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 0 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- ☐ *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd*
- ☐ *12° hij voorwerp is van een inreisverbod: Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een inreisverbod, afgeleverd op 03.01.2013 en betekend op 16.01.2013.*

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

- ☐ *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 03.01.2013 en betekend op 16.01.2013.”*

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.37. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 april 2013 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing op 17 april 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van [V.T.K.], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[T.D.] [...], nationaliteit Rusland (Federatie van)

+ kinderen

[T.L.] [...]

[T.I.] [...]

[T.A.] [...]

[T.A.] [...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 0 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- ☐ *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd*
- ☐ *12° hij voorwerp is van een inreisverbod: Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een inreisverbod, afgeleverd op 03.01.2013 en betekend op 16.01.2013.*

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

- ☐ *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 03.01.2013 en betekend op 16.01.2013.”*

Dit is de derde bestreden beslissing.

1.38. Bij arrest nr. 105.915 van 26 juni 2013 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en

Armoedebestrijding van 3 januari 2013 waarbij verzoekers' vierde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.39. Bij arrest nr. 105.917 van 26 juni 2013 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op 31 mei 2013 is overleden en zijn rechtsopvolgers hebben niet aangegeven het geding te willen hervatten. Het beroep wordt derhalve enkel verder onderzocht in zoverre het werd ingediend door verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt allereerst vast dat artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Aangezien de tweede bestreden beslissing niet is gericht aan verzoekster, ontbeert zij de vereiste hoedanigheid om tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat is gericht aan een derde persoon, die daarenboven is overleden, een beroep tot nietigverklaring in te dienen en heeft zij geen voldoende persoonlijk en direct belang bij de vordering die is gericht tegen de tweede bestreden beslissing (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268; RvS 28 februari 2008, nr. 180.171; RvS 29 mei 2008, nr. 183.531). Na er op te zijn gewezen dat verzoeker reeds is overleden toont de raadsvrouw die verzoekster ter terechtzitting vertegenwoordigt ook niet aan dat de vernietiging van de tweede bestreden beslissing verzoekster enig voordeel kan opleveren.

3.2.1. Daarnaast moet worden geduïd dat verweerder in een eerste exceptie opwerpt dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het aan haar gerichte bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen. Hij voert tevens aan dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten herhaalde bevelen om het grondgebied te verlaten zijn, nu aan verzoekers reeds op 16 januari 2013 bevelen om het grondgebied te verlaten werden ter kennis gebracht.

3.2.2. De Raad merkt op dat verzoeksters raadsvrouw ter zitting niet repliceert op de aangevoerde exceptie en slechts stelt te volharden in de middelen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt voorts dat verweerder terecht aangeeft dat aan verzoekster op 16 januari 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht. Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing instelde werd bij arrest nr. 105 917 van 26 juni 2013 door de Raad verworpen. Er blijkt derhalve niet dat verzoekster nog een belang heeft bij de nietigverklaring van het haar op 17 april 2013 betekende bevel om het grondgebied te verlaten. De eventuele vernietiging van deze beslissing impliceert immers dat verzoekster onderworpen blijft aan een eerder ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeksters raadsvrouw toont, nu zij niet ingaat op de in de verweernota opgeworpen exceptie, ook niet aan dat verzoekster enig belang heeft bij de vernietiging van de derde bestreden beslissing.

De exceptie is in de aangegeven mate gegrond.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de derde bestreden beslissing.

3.3.1. Ter terechtzitting stelt verweerder dat ook niet blijkt dat verzoekster een belang heeft bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Hij betoogt dat enkel aan de vreemdeling die een medisch probleem heeft een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend en dat verzoekster niet heeft aangegeven enig medisch probleem te hebben.

3.3.2. De Raad dient in casu te benadrukken dat verweerder in de eerste bestreden beslissing niet heeft gemotiveerd dat aan verzoekster geen verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden toegestaan omdat zij niet aantoonde zelf enig medisch probleem te hebben. Verweerder heeft daarentegen geoordeeld dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf die bij aangetekend schrijven van 21 mei 2012 werd ingediend als onontvankelijk diende te worden afgewezen omdat bij haar oudste dochter geen aandoening werd vastgesteld in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De uiteenzetting van verweerder ter terechtzitting komt er in wezen op neer dat hij erkent dat er een incorrecte toepassing werd gemaakt van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bij het beantwoorden van de door verzoekster ingediende aanvraag om, met toepassing van voormelde wetsbepaling, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. In deze omstandigheden kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoekster geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Indien verweerder meent dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf die door een vreemdeling werd ingediend niet kan inwilligen dan komt het aan verweerder toe om de ware redenen die aan de basis liggen van deze beslissing aan de rechtsonderhorige kenbaar te maken en kan verweerder, indien de betrokken vreemdeling in een beroepsprocedure aangeeft dat deze motieven niet deugdelijk zijn, niet voorhouden dat er eigenlijk andere redenen aan de basis liggen van deze beslissing en deze redenen toelaten te concluderen dat de betrokkene geen belang heeft bij de beroepsprocedure. Wanneer, zoals in voorliggende zaak, verscheidene vreemdelingen middels één aanvraag verzoeken om tot een verblijf te worden gemachtigd en verweerder van oordeel is dat er onderscheiden weigeringsmotieven zijn naargelang de aanvrager, dan dient hij ook onderscheiden weigeringsbeslissingen, met een aangepaste motivering, te nemen. De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing zal verweerder nopen om een nieuwe beslissing te nemen waarbij hij de overwegingen die volgens zijn uiteenzetting ter terechtzitting werkelijk aan de basis van deze beslissing moeten liggen kan weergeven en om zo nodig rekening te houden met de hogere rechtsnormen die hij dient te respecteren. Verweerder verliest ook uit het oog dat hij door zijn incorrecte optreden verzoekster de facto heeft misleid. In het geval verweerder een afzonderlijke beslissing had genomen ten aanzien van verzoekster en haar dochter dan was het voor verzoekster duidelijk geweest dat zij ervoor kon opteren om, in eigen naam, de aan haar gerichte beslissing te bestrijden en om, als wettelijke vertegenwoordiger, tevens een beroep in te stellen tegen de aan haar dochter gerichte beslissing. Doordat verweerder dit in voorliggende zaak niet deed vermocht verzoekster aan te nemen dat het volstond de enige beslissing die werd genomen inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf die bij aangetekend schrijven van 21 mei 2012 werd ingediend in eigen naam te bestrijden, aangezien de vernietiging van deze beslissing automatisch ook gevolgen had voor haar dochter – van wie het belang bij de vernietiging van deze beslissing niet ter discussie staat – en het dus niet vereist was aan te geven dat zij ook optrad in naam van haar dochter. In deze omstandigheden, nu verweerder een wetsbepaling niet correct heeft toegepast en hierdoor daarenboven verzoekster duidelijk heeft misleid omtrent de hoedanigheid waarin zij een beroep tegen de eerste bestreden beslissing diende in te stellen kan, met het oog op het respecteren van de rechten van verzoekster en haar dochter, worden aangenomen dat, zelfs zonder dat verzoekster dit expliciet aangaf, zij tevens optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van haar dochter.

In casu kan niet worden besloten dat het vereiste belang bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet zou bestaan.

De ter terechtzitting aangebrachte exceptie wordt verworpen.

3.4. Verweerder betwist ook de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het EVRM.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang die werd opgenomen in het verzoekschrift tot medische regularisatie.

Dat in het verzoekschrift werd opgeworpen dat de psychische aandoening is ontstaan wegens traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst en deze een tegenindicatie uitmaken voor de mogelijkheid tot terugkeer.

Dat er tevens geen antwoord werd verschaft op de argumentatie dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 03.04.2012.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag er zich toe beperkt heeft tot het stellen dat er geen directe bedreiging is of ernstig risico voor het leven of de fysieke integriteit

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van het kind juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst en een terugkeer nefast is voor de pathologie.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van het kind van verzoekers, te stellen dat er geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van het kind van verzoekers een neutraal gegeven zou zijn voor haar ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van het kind aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van het kind van verzoekers, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, is er manifeste schending van art. 9 TER VW en de motiveringsplicht zowel materieel als formeel.”

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

“In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;*
- de materiële motiveringsplicht;*
- rechten van verdediging ;*
- het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.*

Verzoekers achten de voormelde rechtsregels geschonden, doordat niet zou zijn ge[an]twoord op de argumenten van verzoekers en de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie zich zou hebben beperkt tot de verwijzing naar het medisch advies d.d. 03.04.2013 van de arts-attaché.

In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist dat verzoekers hun aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk:

5° (...)"[...].

In casu heeft de gemachtigde de medische stukken van verzoekster overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekster ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekster heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekster ingeroepen aandoeningen (chronische problemen, klachten van buik- en hoofdpijn, chronische astma en bedplassen) niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoekster bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar onvankelijk en ongegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Verzoekers hun concrete kritiek bestaat eruit dat naar oordeel van verzoekers ten onrechte bepaalde categorieën van personen worden uitgesloten van de toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet.

De verwerende partij laat gelden dat dergelijke kritiek juridische grondslag mist.

De verwerende partij wijst erop dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten een "reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit" of een "reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling" zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat: "Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese

Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 9).

Eveneens blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw artikel 9ter in de vreemdelingenwet) dat: "Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35).

Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 5 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat "de term «réel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM." (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.).

De artikelen 9ter en 48/4 van de vreemdelingenwet vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 "inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen "subsidiaire bescherming, réel risico op ernstige schade...", voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voormelde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen:

"3. Principes se dégageant de la jurisprudence susmentionnée 1. En bref, la Cour observe que, depuis l'adoption de l'arrêt D. c. Royaume-Uni, elle a appliqué de manière constante les principes suivants.

Les non-nationaux qui sont sous le coup d'un arrêté d'expulsion ne peuvent en principe revendiquer un droit à rester sur le territoire d'un Etat contractant afin de continuer à bénéficier de l'assistance et des services médicaux, sociaux ou autres fournis par l'Etat qui expulse. Le fait qu'en cas d'expulsion de l'Etat contractant le requérant connaîtrait une dégradation importante de sa situation et notamment une réduction significative de son espérance de vie, n'est pas en soi suffisant pour emporter violation de l'article 3. La décision d'expulser un étranger atteint d'une maladie physique ou mentale grave vers un pays où les moyens de traiter cette maladie sont inférieurs à ceux disponibles dans l'Etat contractant est susceptible de soulever une question sous l'angle de l'article 3, mais seulement dans des cas très exceptionnels, lorsque les considérations humanitaires militant contre l'expulsion sont impérieuses. Dans l'affaire D. c. Royaume-Uni, les circonstances très exceptionnelles tenaient au fait que le requérant était très gravement malade et paraissait proche de la mort, qu'il n'était pas certain qu'il pût bénéficier de soins médicaux ou infirmiers dans son pays d'origine et qu'il n'avait là-bas aucun parent désireux ou en mesure de s'occuper de lui ou de lui fournir ne fût-ce qu'un toit ou un minimum de nourriture ou de soutien social.

2. La Cour n'exclut pas qu'il puisse exister d'autres cas très exceptionnels où les considérations humanitaires soient tout aussi impérieuses. Toutefois, elle estime qu'elle doit conserver le seuil élevé fixé dans l'arrêt D. c. Royaume-Uni et appliqué dans sa jurisprudence ultérieure, seuil qui est selon elle correct dans son principe étant donné que, dans ces affaires, le préjudice futur allégué proviendrait non pas d'actes ou d'omissions intentionnels des autorités publiques ou d'organes indépendants de l'Etat mais bien d'une maladie survenant naturellement et de l'absence de ressources suffisantes pour y faire face dans le pays de destination

3. Même si nombre des droits qu'elle énonce ont des prolongements d'ordre économique ou social, la Convention vise essentiellement à protéger des droits civils et politiques (Airey c. Irlande, arrêt du 9 octobre 1979, série A n 32, § 26). En outre, le souci d'assurer un juste équilibre entre les exigences de l'intérêt général de la communauté et les impératifs de la sauvegarde des droits fondamentaux de

l'individu est inhérent à l'ensemble de la Convention (Soering c. Royaume-Uni, arrêt du 7 juillet 1989, série A n° 161, p. 161, § 89). Les progrès de la médecine et les différences socio-économiques entre les pays font que le niveau de traitement disponible dans l'Etat contractant et celui existant dans le pays d'origine peuvent varier considérablement. Si la Cour, compte tenu de l'importance fondamentale que revêt l'article 3 dans le système de la Convention, doit continuer de se ménager une certaine souplesse afin d'empêcher l'expulsion dans des cas très exceptionnels, l'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. Conclure le contraire ferait peser une charge trop lourde sur les Etats contractants.

4. Enfin, la Cour considère que, bien que la présente requête, comme la plupart de celles citées plus haut, concerne l'expulsion d'une personne séropositive et présentant des affections liées au sida, les mêmes principes doivent s'appliquer à l'expulsion de toute personne atteinte d'une maladie physique ou mentale grave survenant naturellement susceptible de provoquer souffrances et douleur et de réduire l'espérance de vie, et nécessitant un traitement médical spécialisé qui peut ne pas être facile à se procurer dans le pays d'origine du requérant ou qui peut y être disponible mais seulement à un prix élevé.

4. Application des principes précités au cas d'espèce

5. La Cour observe d'emblée que, bien qu'elle ait sollicité l'asile au Royaume-Uni, demande dont elle fut déboutée, la requérante n'allègue pas que son expulsion vers l'Ouganda lui ferait courir le risque d'être soumise à des mauvais traitements délibérés répondant à des mobiles politiques. Son grief tiré de l'article 3 se fonde seulement sur la gravité de son état de santé et sur l'absence de traitement médical apte à soigner sa maladie dans son pays d'origine.

6. En 1998, on a diagnostiqué chez elle deux maladies liées au sida ainsi qu'une très forte immunodépression. Grâce au traitement médical dont elle bénéficie au Royaume-Uni, son état est désormais stable. Elle est apte à voyager et son état ne se détériorera pas tant qu'elle continuera à prendre le traitement dont elle a besoin. Il ressort toutefois des éléments produits devant les juridictions internes que si elle devait être privée des médicaments qu'elle prend actuellement son état empirerait rapidement et elle devrait affronter la maladie, l'inconfort et la souffrance, pour mourir en l'espace de quelques années (paragraphe 14-17 ci-dessus).

7. D'après les informations rassemblées par l'Organisation mondiale de la santé (paragraphe 19 ci-dessus), on trouve en Ouganda des médicaments antirétroviraux, même si, faute de ressources suffisantes, seule la moitié des personnes qui en ont besoin en bénéficient. La requérante allègue qu'elle n'aurait pas les moyens d'acheter ces médicaments et qu'elle ne pourrait pas se les procurer dans la région rurale dont elle est originaire. Il apparaît qu'elle a de la famille en Ouganda, mais elle soutient que celle-ci ne serait ni désireuse ni en mesure de s'occuper d'elle si elle était gravement malade.

8. Les autorités britanniques ont fourni à la requérante une assistance médicale et sociale financée sur fonds publics pendant les neuf années qu'il a fallu aux juridictions internes et à la Cour pour statuer sur sa demande d'asile et sur ses griefs tirés des articles 3 et 8 de la Convention. Toutefois, cela n'implique pas en soi que l'Etat défendeur soit dans l'obligation de continuer à lui offrir pareille assistance.

9. La Cour admet que la qualité et l'espérance de vie de la requérante auraient à pâtir de son expulsion vers l'Ouganda. Toutefois, la requérante n'est pas, à l'heure actuelle, dans un état critique. L'appréciation de la rapidité avec laquelle son état se dégraderait et de la mesure dans laquelle proches parents, comporte nécessairement une part de spéculation, eu égard en particulier à l'évolution constante de la situation en matière de traitement de l'infection à VIH et du sida dans le monde entier.

10. Pour la Cour, la présente espèce ne peut être distinguée des affaires citées aux paragraphes 33 à 41 ci-dessus. Elle n'est pas marquée par des circonstances très exceptionnelles comme celles qui caractérisaient l'affaire D. c. Royaume-Uni (précitée), et la mise à exécution de la décision d'expulser l'intéressée vers l'Ouganda n'emporterait pas violation de l'article 3 de la Convention."[...].

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42).

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

De arts-adviseur heeft in zijn advies dd. 03.04.2013 geoordeeld dat de ingeroepen aandoeningen, niet beantwoorden aan een ziekte als bedoeld in art. 9ter Vreemdelingenwet.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om het advies van de arts-adviseur te volgen, wanneer deze stelt dat de ingeroepen aandoening geen ernstig actueel gevaar voor de gezondheid vormen, en dit gelet op de hoger aangeduide hoge drempel die dient te worden bereikt vooraleer er sprake zou kunnen zijn van een ziekte die beantwoordt aan een aandoening als bedoeld in art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

Gezien het advies van de arts-adviseur heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verzoekers hun aanvraag geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3,4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

In casu werd geoordeeld dat de ingeroepen aandoening geen graad van ernst vertoont, die noodzakelijk is opdat een machtiging tot verblijf zou kunnen worden toegekend. Inderdaad blijkt uit het advies van de arts-adviseur dat uitdrukkelijk werd gemotiveerd namens "het aspect van de mensonterende en vernederende behandeling, wanneer er in het land van herkomst geen adequate behandeling is", doch dat in casu het manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid volstond.

Ongeacht de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst, kon er in verzoekers hun situatie dus nooit sprake zijn van een mensonterende behandeling in de zin van art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen. artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Zie dienomtrent:

EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-83 (vrij vertaald) :

« (...) Het is het Hof (...) niet onbekend, zoals, zo nodig, wordt aangetoond door de medische attesten die aan de interne overheden en aan hem zijn voorgelegd, dat, zoals alle personen die HIV hebben in haar situatie, de verzoekster deze medicamenten onthouden tot gevolg zal hebben dat haar gezondheidstoestand zal verslechteren en haar leven op korte of middellange termijn in gevaar zal komen.

82. Het Hof heeft echter geoordeeld dat dergelijke omstandigheden niet voldoende waren om grond op te leveren tot schending van artikel 3 van het Verdrag. In voornoemde zaak N. was de Grote Kamer immers van oordeel dat « het feit dat in geval van uitzetting uit de Verdragsluitende Staat de verzoekster een aanzienlijke verslechtering in haar situatie, en, meer bepaald, een belangrijke vermindering van haar levensverwachting zou ondergaan, op zich niet voldoende is om schending van artikel 3 ten gevolge te hebben » en dat « artikel 3 de Verdragsluitende Staat niet verplicht de effecten van de ongelijkheden op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door gratis en onbeperkt gezondheidszorg te verstrekken aan alle vreemdelingen die niet het recht hebben op zijn grondgebied te verblijven. Besluiten tot het tegenovergestelde zou een te zware last leggen op de schouders van de Verdragsluitende Staten » (§ 42).

83. Volgens het Hof moet de zaak dus worden gekenmerkt door nog dwingender humanitaire redenen. Deze overwegingen houden hoofdzakelijk verband met de gezondheidstoestand van de betrokkenen voor de beslissing tot verwijdering wordt uitgevoerd. In arrest D. voornoemd heeft het Hof rekening gehouden met het feit dat het gehalte CD4-cellen van de verzoeker lager was dan 10, dat zijn immuunsysteem ernstige en onherstelbare schade had opgelopen en dat de prognose in zijn geval zeer ongunstig was (§§ 13 et 15), om te besluiten dat de verzoeker in een zeer kritiek stadium van zijn ziekte verkeerde en dat zijn verwijdering naar een land dat niet is uitgerust om hem de nodige behandeling te geven strijdig was met artikel 3 (§§51-54).»

EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 50 (vrij vertaald):

« Het Hof aanvaardt dat de levenskwaliteit en levensverwachting van de verzoekster te lijden zouden hebben van een uitwijzing naar Oeganda. De verzoekster is echter, op dit ogenblik, niet in een kritieke toestand. De beoordeling van de snelheid waarmee haar toestand zou verergeren en van de mate waarin zij een medische behandeling zou krijgen, ondersteuning en verzorging, met inbegrip van de bijstand van naaste verwanten, bevat onvermijdelijk een zekere mate van speculatie, gelet inzonderheid op de constante evolutie van de situatie inzake de behandeling van besmetting met HIV en van aids wereldwijd. »

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vreemdelingenwet is bij gevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. Een verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst dient in dat geval niet te worden uitgevoerd door de arts-adviseur.

De verwerende partij verwijst ter zake naar het arrest nr. 91.685 dd. 19 november 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het voormelde wordt bevestigd:

"De Raad wijst er verder op dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoening niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter, § 1. eerste lid van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede stelt de Raad daarnaast ook vast dat verzoeker zelf op geen enkele wijze aantoonst dat als gevolg van de bestreden beslissing zijn behandeling zal worden stopgezet of dat hij in zijn herkomstland geen adequate behandeling en opvang kan genieten."

Verzoekers kunnen geenszins worden gevolgd in hun betoog als zou uit de rechtspraak van het EHRM blijken dat ook bij niet ernstige aandoeningen steeds de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling dient te worden nagegaan.

De verwerende partij wijst daarbij op (zeer recente) rechtspraak van het EHRM waaruit duidelijk blijkt dat een onderzoek van een mogelijke schending van art. 3 EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, geenszins op noodzakelijke wijze een onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst onderstelt.

In de zaak I.K. vs. Oostenrijk (Application no. 2964/12) van 28.03.2013 wordt een schending van art. 3 EVRM weerhouden bij een verwijdering naar Rusland omwille van de gevaarlijke situatie aldaar en de problemen die zijn familie daar heeft gehad, maar wordt duidelijk herhaald dat zijn gezondheidstoestand geenszins een verwijdering in de weg zou staan.

Markant in deze is dat het EHRM tot een dergelijke conclusie komt zonder onderzoek van de medische faciliteiten in Rusland. noch van de "social support" voor de vreemdeling in Rusland.

Het Hof lijkt dit dus te kunnen besluiten op grond van de gezondheidstoestand alleen.

"The Court now turns to the applicant's complaint as regards the implications removing him to Russia could have for his mental health In this context. the Court reiterates its findings in the case of N. v. the United Kingdom (see N. v. the United Kingdom [GC], no. 26565/05, ECHR 2008) that concluded that the Court's principles, as applicable to such a complaint, were as follows in its paragraphs 42 to 44:

"42. In summary, the Court observes that since D. v. the United Kingdom [see D. v. the United Kingdom, 2 May 1997, Reports of Judgments and Decisions 1997 III] it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicant's circumstances. including his life expectancy. would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from

a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3. but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, it considers that it should maintain the high threshold set in D. v. the United Kingdom and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (Airey v. Ireland, judgment of 9 October 1979, Series A no. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individual fundamental rights (see Soering v. the United Kingdom, judgment of 7 July 1989, Series A no. 161, § 89). Advances in medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While it is necessary, given the fundamental importance of Article 3 in the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases, Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States. "

85. The Court accepts that the applicant was suffering, according to the medical letters he has provided, from post-traumatic stress disorder and depression. It further acknowledges that the doctors treating him recommended ongoing pharmacological and psychotherapeutical treatment. However, the Court is mindful of the high threshold set in the Court's jurisprudence as regards the very exceptional circumstances required to raise an issue under Article 3 of the Convention when it comes to access to health care in removal cases (see also. additionally to the quotation in the paragraph above. Bensaid v. the United Kingdom, no. 44599/98. § 40, ECHR 2001-1). In the present case the Court is not convinced that the applicant's mental health status and its alleged expected deterioration in the event of his being removed to Russia amount to such "very exceptional circumstances" and could thus trigger the application of Article 3 of the Convention "

Verzoekers hun kritiek is niet ernstig.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels."

4.3.1. De Raad benadrukt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus "een onmogelijkheid om te reizen" bestaat (Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen "die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst" en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden

onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 35 en Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

In casu heeft verzoekster, samen met haar ondertussen overleden echtgenoot en kinderen, gevraagd om, gelet op de gezondheidsproblemen van haar oudste dochter, tot een verblijf om medische redenen te worden gemachtigd. In zijn advies heeft de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer wat betreft de aangevoerde medische problematiek het volgende gesteld :

“Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 15/5/2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging vormt voor het leven of de fysieke integriteit. De beschreven chronische problemen en klachten van buik- en hoofdpijn, chronische astma en bedplassen zijn niet van die aard dat ze een ernstig risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Daargelaten de vraag of uit de loutere vermelding in het advies van de door verweerder aangestelde controlearts dat de in het standaard medisch attest vermelde medische problemen geen ernstig risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeksters dochter kan worden afgeleid dat deze arts onderzocht of dit kind naar haar land van herkomst kan reizen zonder dat haar leven of fysieke integriteit in gevaar komen (fit to fly), moet worden gesteld dat deze arts in zijn advies in ieder geval niet heeft aangegeven dat hij heeft onderzocht of er een reëel risico bestaat dat verzoeksters oudste dochter, na een terugkeer naar haar land van herkomst, ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling, niet in een situatie kan terechtkomen die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd. Verzoekster kan, gelet op de bewoordingen van het advies van de door verweerder aangestelde controlearts, dan ook worden gevolgd in haar stelling dat de adviserend geneesheer zich heeft beperkt *“tot het stellen dat er geen directe bedreiging is of ernstig risico voor het leven of de fysieke integriteit”* en geen verder standpunt heeft ingenomen inzake de eventuele risico's *“na een terugkeer na[ar] het herkomstland”* en er dus *“geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling.”*

Verweerder betoogt dat *“in casu werd geoordeeld dat de ingeroepen aandoening geen graad van ernst vertoont, die noodzakelijk is opdat een machtiging tot verblijf zou kunnen worden toegekend”* en dat *“uit het advies van de arts-adviseur [blijkt] dat uitdrukkelijk werd gemotiveerd nopens “het aspect van de mensonterende en vernederende behandeling, wanneer er in het land van herkomst geen adequate behandeling is”, doch dat in casu het manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid volstond.”* Verweerders betoog mist evenwel feitelijke grondslag. In het advies van de ambtenaar-geneesheer kan immers geenszins worden gelezen dat deze arts zou hebben geoordeeld dat de aangevoerde medische problemen niet voldoende ernstig zijn om te kunnen besluiten dat er geen reëel risico bestaat dat verzoeksters dochter bij gebrek aan een adequate behandeling in haar land van herkomst niet in een onmenselijke of vernederende situatie zou kunnen terechtkomen. De ambtenaar-geneesheer heeft louter gesteld dat de aangevoerde medische problematiek *“geen directe bedreiging betekent voor het leven of de fysieke integriteit.”* Hij heeft niet geduid dat hij de vastgestelde aandoeningen als dusdanig banaal en niet ernstig beschouwt dat – zoals verweerder in zijn nota stelt – *“er in verzoekers hun situatie dus nooit sprake [kon] zijn van een mensonterende behandeling in de zin van art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.”*

De ambtenaar-geneesheer heeft blijkens de bewoordingen van zijn advies louter op basis van zijn vaststelling dat hij geen *“aandoening die een directe bedreiging vormt voor het leven of de fysieke integriteit”* weerhoudt geconcludeerd dat er *“bijgevolg [...] kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980”*. Er blijkt derhalve niet dat hij in aanmerking heeft genomen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in twee situaties voorziet waarbij een verblijfsmachtiging om medische redenen kan worden toegekend en dat pas kan worden besloten dat geen verblijfsmachtiging om medische redenen kan worden toegestaan indien ook blijkt dat er geen reëel risico bestaat dat de aanvrager bij gebrek aan een adequate behandeling niet in een onmenselijke of vernederende situatie kan terechtkomen. Hij behoorde nochtans te weten dat hij deze toetsing diende door te voeren, gelet op het feit dat een voorgaande beslissing die werd genomen in

antwoord op de aanvraag om machtiging tot verblijf die bij aangetekend schrijven van 21 mei 2012 was ingediend werd vernietigd door de Raad op basis van de vaststelling dat *“uit het advies van de ambtenaar-geneesheer geen antwoord blijkt op de vraag of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst”*.

De Raad dient er tevens op te wijzen dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De wetgever heeft dus de mogelijkheid tot beoordeling van de vraag of een vreemdeling al dan niet op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft exclusief toevertrouwd aan een door verweerder aangestelde arts. Het komt derhalve niet toe aan ambtenaren die geen arts zijn of aan artsen die niet door de bevoegde minister of diens gemachtigde werden aangeduid om voormelde beoordeling in de plaats van een hiertoe aangesteld arts te doen. Een andere ambtenaar kan derhalve niet zonder de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te miskennen, op basis van een eigen interpretatie van het advies van de ambtenaar-geneesheer en van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), concluderen dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen indiende, waarbij een inhoudelijk onderzoek vereist was, kan worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verwijzing door verweerder naar het standpunt dat een andere ambtenaar nog vermeldde in de eerste bestreden beslissing en de in de nota ontwikkelde argumentatie om te concluderen dat een beoordeling van de vraag of er een reëel risico bestaat dat een vreemdeling bij gebrek aan een adequate behandeling in zijn land van herkomst in een onmenselijke of vernederende situatie kan terechtkomen niet steeds vereist is, is daarom niet dienend. Er dient daarnaast te worden benadrukt dat de Raad van State reeds oordeelde dat de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming bieden dan deze die zou kunnen blijken uit artikel 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.141). Uit de rechtspraak van het EHRM waarnaar verweerder verwijst blijkt bovendien dat dit rechtscollege in regel de vraag of dwingende humanitaire overwegingen zich tegen die verwijdering verzetten als criterium hanteert en niet uitgaat van de veronderstelling dat de loutere vaststelling dat een ziekte niet levensbedreigend is in alle gevallen automatisch, zonder dat eventuele andere dienstige gegevens bij de beoordeling dienen te worden betrokken, volstaat om te besluiten dat een zieke vreemdeling niet in een onmenselijke of vernederende situatie kan terechtkomen bij gebrek aan hulp in zijn land van herkomst (cf. EHRM, arrest van 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42).

In casu kan verzoekster worden gevolgd in haar stelling dat niet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer rekening heeft gehouden met de situatie van haar dochter, die medische problemen heeft, in het geval van een terugkeer naar het land van herkomst.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

4.3.2. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel en de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2013, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK